

Hồi 406

Nữ vương bốn sắc

Đập vào mắt Lưu Dụ là một bóng lưng mềm mại, yếu điệu. Lý Thục Trang đứng trên đỉnh đồi, dựa vào lan can dõi mắt ngắm nhìn dòng Tần Hoài bên dưới bầu trời sao. Đích thực rất có phong thái của Thanh đàm nữ vương cùng khí phách quân lâm thiên hạ.

Trên chiếc bàn đá trong tiểu đình bày hai chén rượu, một bình rượu, ngoài ra còn có mấy món điểm tâm và bánh ngọt được chế biến rất tinh xảo nữa.

Thị mặc một chiếc váy lụa màu Bích lục, bên ngoài mặc áo lụa, ống tay áo rộng như mặt phỉ, càng làm thân hình yếu điệu lộ rõ. Cổ, tay áo đều thêu kim tuyến, ở viền cổ tay còn điểm xuyết một viền gấm khác màu, eo hông thắt một dải lưng bằng gấm, chân đi giày gỗ mũi tròn.

“Phu nhân! Lưu đại nhân giá đáo!”.

Một giọng nữ thấp trầm, đầy sức cuốn hút uyển chuyển cất lên: “Các người lui xuống đi!”.

Thị vẫn chưa quay đầu lại.

Hai tỳ nữ lặng lẽ rời khỏi, trên ngọn đồi nhỏ chỉ còn lại đôi nam nữ địch hữu nan phân, Lưu Dụ và Lý Thục Trang.

Lưu Dụ có cảm giác nữ nhân này chẳng những rất biết ăn mặc mà còn rất hiểu đạo câu dẫn nam nhân nữa, ít nhất thì đến lúc này đích thực gã cũng rất muốn nhìn qua xem phương dung của nàng thế nào.

Lý Thục Trang từ từ nói: “Mời Lưu đại nhân qua chỗ thiếp thân”.

Lưu Dụ không làm theo lời thị, chỉ bước đến phía sau Lý Thục Trang tầm nửa trượng là dừng lại: “Lưu Dụ bái kiến phu nhân!”. Không biết có phải bị vẻ đẹp của thị làm chấn nhiếp hay vì đang ở trong tiểu đình cảnh sắc mỹ lệ, hay là bởi màn đêm ôn nhu kia, mà ý chí sắt đá của kẻ hung binh vẫn tội là gã đã bắt đầu có vẻ như đang tan chảy.

Đúng vào lúc đó, gã cảm ứng được từ thân thể kiều mỹ của Lý Thục Trang ẩn ước một luồng hàn khí lúc có khi không, đó không phải chân khí bình thường, mà là khí trường hình

thành bởi tiền thiên chân khí, nếu đổi lại là gã trước đây, thì chắc chắn sẽ không thể nào cảm nhận được.

Lý Thục Trang không hề ngạc nhiên khi gã lưu lại sau lưng, điềm đạm nói: “Lưu đại nhân có biết tại sao thiếp thần chịu gặp ngài không?”.

Lưu Dụ phì cười nói: “Nếu chỉ nghe một câu này của phu nhân, nhất định sẽ có người hiểu lầm phu nhân mới chỉ ra giang hồ được một hai ngày. Ta muốn hỏi lại phu nhân một câu trước đã, chỉ cần phu nhân còn ở Kiến Khang một ngày, đối với việc gặp ta hay không gặp ta, phu nhân có quyền chọn lựa hay sao?”.

Lý Thục Trang ung dung tự tại đáp: “Nếu ngài cho rằng như vậy thì ta cũng không còn hứng thú nói chuyện tiếp với Lưu đại nhân nữa. Lưu đại nhân, mời!”.

Lưu Dụ thầm kêu lợi hại, thị ta trực tiếp tỏ rõ không hề sợ mình, hơn nữa còn dùng hành động khiêu khích, chẳng chút khách khí gì đã hạ lệnh trục khách. Cảm giác của gã đối với thị đã thay đổi hoàn toàn, biết Lý Thục Trang này tuyệt không dễ đối phó, phong phạm gặp chuyện bất loạn của thị khiến Lưu Dụ gã càng khẳng định công phu trấn định của thị cũng thuộc hàng cao thủ trong cao thủ.

Nhất thời gã đi cũng không xong mà không đi cũng không tiện. Gã có thể làm gì được chứ? Lẽ nào động thủ đánh nàng? Thắng không được thì càng chuốc nhục vào thân. Trước khi đến đây, gã thật sự không thể ngờ Lý Thục Trang lại là một nữ nhân hào khí và bá đạo dường này.

Lưu Dụ mỉm cười nói: “Guom đã! Xin phu nhân nói ra nguyên nhân đồng ý gặp ta, để ta có thể suy nghĩ xem có nên mời phu nhân thu hồi trục khách lệnh hay chẳng. Có được không?”.

Lý Thục Trang từ từ quay người lại, mặt đối mặt với Lưu Dụ.

Lưu Dụ thầm hít một hơi lạnh, bắt đầu hiểu ra tại sao nàng được tôn xưng làm “nữ vương”.

Một gương mặt đầy khiếm khuyết, trán cao cằm bạnh, mặt dài hơn một chút, gò má quá cao, mũi dường như cũng hơi cao so với bình thường, nhưng tất cả những khuyết điểm này hợp lại thì lại như thiên y vô phùng. Đôi mắt nàng sáng như minh nguyệt soi rọi cả gương mặt, tự nhiên như thiên địa vạn vật vậy. Đây cũng là một gương mặt đặc biệt mê hồn người, không giống Kỷ Thiên Thiên, thoát nhìn đã kinh ngạc ngỡ là tiên tử giáng phàm, mà là càng nhìn càng thấy đẹp, càng nhìn càng không thể dứt ra.

Mái tóc dài đen tuyền tết thành ba bím tóc quăn quanh đầu như ba con rắn, búi thành linh xà kết, lại càng tăng thêm vẻ hoạt bát khoẻ mạnh, cường điệu thêm những đường nét của gương mặt.

Lý Thục Trang khẽ nhếch môi cười, ánh mắt nhìn thẳng vào Lưu Dụ như dò xét, tựa như nam nhân đang nhìn nữ nhân mà bình phẩm nọ kia: "Ta muốn gặp ngài, vì muốn xem thử coi Lưu gia rốt cuộc là nhân vật thế nào mà có bản lĩnh giết chết Can Quy".

Lưu Dụ cố nén cảm giác kích động mới nảy sinh khi nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của nàng, trầm giọng ứng chiến: "Dám hỏi quan hệ của Can Quy và phu nhân thuộc loại nào vậy?".

Lý Thục Trang điềm đạm đáp: "Tuyệt đối không phải thứ quan hệ mà ngài nghĩ đâu. Ta và Can Quy có chút uyên nguyên, tường tận thế nào thứ cho ta không tiện tiết lộ, có điều dựa vào một chút quan hệ này cũng đủ khiến ta vì Can Quy mà tận chút sức lực. Lúc đó Lý Thục Trang ta còn chưa biết Lưu Dụ Lưu đại nhân, chỉ biết ngài là một kẻ vong mạng chi đồ của Bắc Phủ binh, có quan hệ mật thiết với Hoang nhân, là nhân vật mà các phương đều muốn lấy mạng mới cam tâm. Thêm nữa ta và Tạ gia lại không có giao tình, trong tình thế đó, giúp Can Quy một tay cũng là chuyện hết sức bình thường trên giang hồ, cũng là giang hồ nghĩa khí. Lưu gia muốn trách Thục Trang, Thục Trang cũng hết cách, chỉ vờ mình cầm cự xem có chống đỡ được không mà thôi. Những lời này ta vốn không định nói ra, sau này cũng không nhắc lại, thậm chí còn chối bay chối biến nữa. Lý Thục Trang ta không phải mới ngày đầu ra lăn lộn giang hồ như Lưu gia nghĩ đâu, ta làm gì cũng đã tính toán cẩn thận, nếu không tin, Lưu gia cứ điều tra xem có tìm ra được chứng cứ Lý Thục Trang trợ giúp Can Quy hay không?".

Lưu Dụ thầm kêu cha gọi mẹ, biết mình đã bị bức xuống hạ phong. Vấn đề ở chỗ Lưu Dụ gã hoàn toàn không hay biết gì về Lý Thục Trang, còn đối phương lại nắm rõ gã như lòng bàn tay, bao nhiêu nhược điểm đều biết gần hết. Không phải gã không đủ thực lực để tiêu diệt nàng, nhưng hậu quả thì e là gã khó mà gánh được, bởi dù gì gã cũng chỉ mới đứng được ở Kiến Khang này, căn cơ vẫn còn chưa đủ vững mạnh, chỉ cần hơi chút bất cẩn là sẽ gây phản cảm với giới quyền quý ngay lập tức.

Phải biết rằng Lý Thục Trang chính là người cung ứng Ngũ Thạch tán chủ yếu cho giới quyền quý Kiến Khang, nếu gã không có chứng cứ gì mà đã tiêu diệt thì, đám quyền quý nghiện ngập được thạch kia sẽ coi gã là kẻ phá hoại, lúc ấy cả đám không hướng về phía Hoàn Huyền mới là chuyện lạ.

Cho dù gã kèm được chân bằng thực cứ, thông qua Tư Mã Đạo Tử để đối phó nàng, nhưng hậu quả cũng thật không nhẹ nhàng gì, hình tượng cứu tinh Kiến Khang của gã coi như sụp đổ hoàn toàn, trong mắt đám cao môn đại tộc ở Kiến Khang, gã sẽ trở thành con chó của Tư Mã Đạo Tử, sau này đừng hòng ngẩng đầu lên làm người.

Khúc mắc của gã và Lý Thục Trang chỉ có thể dùng thủ pháp giang hồ để giải quyết, nhưng trong tình thế cuời lên lưng hổ trước mắt, làm sao mới có thể oai oai phong phong mà hạ đài để không tổn hại đến uy tín đây?

Nhất thời, Lưu Dụ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung.

oOo

Mộ Dung Chiến đi vào Tiểu Kiến Khang, trong lòng bồi hồi cảm xúc.

Hắn phát giác mình đã thay đổi, trước đây hắn chưa từng quan tâm đến người khác, Biên Hoang Tập đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là một địa phương để kiếm lợi ích cho bản tộc, nhưng vừa rồi trên đường đi tới đây, hắn lại cảm thấy mỗi người mình gặp qua đều có liên quan chặt chẽ với mình, và hắn cũng sẽ bất chấp mọi thứ để bảo vệ tính mạng cho họ, để họ tiếp tục hưởng thụ cuộc sống hoan lạc nơi Biên Hoang Tập.

Hắn sinh trưởng trong một dân tộc có dân phong cường hãn, sống trong thời đại sùng bái võ lực, đã quen với chuyện dùng võ lực để giải quyết mọi phân tranh, tự nhiên cũng hình thành nên tác phong háo thắng háo đấu.

Sau khi đến Biên Hoang, hắn đã bắt đầu một đoạn đường đời mới, học được đạo lý chỉ dựa vào võ lực thì sẽ không thể thành được đại sự. Tất cả đều lấy lợi ích làm tiền đề, võ lực chỉ là hậu thuẫn để đạt đến "láng giếng hữu nghị" mà thôi, đây chính là phương thức sinh tồn mà chỉ có Biên Hoang Tập mới tồn tại. Nhưng tộc nhân của hắn lại không hiểu hắn, ngược lại còn hiểu lầm hắn, làm hắn cảm thấy vô cùng khó xử. Chính vì tộc nhân của hắn chỉ biết sinh cường đấu thắng, kết quả đã trở thành tế phẩm dưới quân kỳ của Mộ Dung Thùy, còn hắn thì thành Hoang nhân.

Nhưng người thật sự thay đổi hắn lại là Kỷ Thiên Thiên, vào khoảnh khắc mà hắn gặp nàng lần đầu tiên đó, hắn có cảm giác mình đã sống uống nửa cuộc đời, cuộc sống từ đây mới có ý nghĩa. Có điều lúc ấy hắn vẫn còn chưa biết hắn đang bắt đầu thay đổi.

Đến hôm nay, cảm giác của hắn với Kỷ Thiên Thiên không còn giới hạn trong luyện ái nam nữ nữa, mà đã thăng lên một tầng cao hơn, có thể dùng lý trí và lý tưởng cao xa để chi

phối tình cảm. Đây là một quá trình xung đột và mâu thuẫn giữa lý trí và tình cảm vô cùng phức tạp, khiến tình cảm của hắn dành cho Kỷ Thiên Thiên càng nồng nhiệt, lý tính của hắn cũng càng thêm kiên định, con người trở nên càng bình tĩnh... bình tĩnh đến lạnh lùng như băng tuyết.

Còn Sóc Thiên Đại thì như một luồng dung nham nóng chảy đột nhiên tuôn vào thế giới tình cảm của hắn, làm phá vỡ trạng thái đang dần đi vào ổn định.

Hắn nên đối đãi với Sóc Thiên Đại thế nào đây?

Nghĩ tới đây, Mộ Dung Chiến chợt nhận ra mình đang đứng ở bậc cấp dẫn vào lỗ quán.

oOo

Lý Thục Trang không đợi Lưu Dụ lên tiếng, song mục hiện lên vẻ đặc ý, ung dung nói tiếp: "Ta muốn gặp Lưu gia ngài, là muốn xem ngài là nhân vật thế nào, nhưng chịu nói ra những lời vừa rồi thì lại vì cho rằng Lưu gia ngài là một người hiểu chuyện, biết chùng biết mực. Những gì thiếp thần nói đây có thể không thuận tai, nhưng lại toàn là sự thật cả. Chuyện của Can Quy, Thục Trang xin được Lưu gia bỏ quá, hy vọng vấn đề giữa chúng ta cũng chỉ dừng lại ở Can Quy. sau này Lưu gia có chuyện gì cần thiếp thần ra sức, thiếp thần sẽ vui vẻ cam tâm tình nguyện làm việc vì Lưu gia, chỉ cần Lưu gia nói một câu là được".

Trong lòng Lưu Dụ thật không phục chút nào, nhưng cũng không làm gì nổi thì. Nữ nhân này toát lên một vẻ thần bí kỳ lạ, tuyệt đối không hề đơn giản như biểu hiện bên ngoài, hơn nữa lại hết sức uyển chuyển tài tình, thì ta đã trải thảm cho gã hạ đài mà gã còn không nhận tình, thì chỉ chuốc thêm nhục vào thân mà thôi.

Quân tử báo cừ, mười năm chưa muộn.

Nghĩ đoạn, Lưu Dụ bèn vui vẻ nói: "Lý đại tỷ quả là danh bất hư truyền, Lưu Dụ lĩnh giáo rồi. Huống hồ có câu oan gia nên giải không nên kết, chuyện của Can Quy từ đây không nhắc đến nữa".

Lý Thục Trang nhoẻn miệng nở một nụ cười quyến rũ, phong tình phơi phới nói: "Chẳng mấy chốc Lưu gia sẽ hiểu thiếp thần là người thế nào thôi, Lưu gia độ lượng hơn người làm Thục Trang thập phần cảm động, sau này nhất định sẽ hồi báo lại ân tình hôm nay. Mời Lưu gia thượng tọa, để thiếp thần được kính rượu bồi tội!".

Lưu Dụ thâm than khổ, trước khi đến đây gã nào nghĩ mình sẽ bất lực đến nỗi này đâu, lần này quả đúng là lật thuyền trong mương rạch.

oOo

Mộ Dung Chiến bước qua bậc cửa lữ quán, thì một tên hỏa ký đã chạy ra nói: "Quả nhiên Chiến gia đến rồi!".

Mộ Dung Chiến thâm cảm thấy bất an, hỏi ngay: "Ai bảo với người ta sẽ đến?".

Điểm tiểu nhị liền cung kính đáp: "Có một cô nương xinh đẹp tên là Sóc Thiên Đại nói vậy ạ, cô nương ấy còn lưu lại một món đồ cho Chiến gia nữa". Sau đó liền thấp giọng nói như muốn đòi tiền công: "Tiểu nhân sợ người qua kẻ lại lấy mất, nên luôn cất trong mình". Vừa nói gã vừa lấy ra đồ vật hình chữ nhật bọc vải gấm, dài chừng nửa thước cung kính dâng lên.

Mộ Dung Chiến cầm lấy, không cần nói cũng biết là thứ gì đó tương tự như trủy thủ, trái tim không khỏi trầm xuống nói: "Cô nương đó đâu rồi?".

Điểm tiểu nhị đáp: "Cô nương ấy đã thanh toán đi khỏi từ buổi hoàng hôn rồi, còn bảo tiểu nhân nói với Chiến gia rằng sẽ không quay lại nữa".

Mộ Dung Chiến thưởng cho tên tiểu nhị chút bạc vụn rồi thần hồn ngơ ngẩn rời khỏi lữ quán.

Ài! Cuối cùng nàng cũng bỏ đi rồi!

Hắn thà mong nàng lập tức rời khỏi như đã nói với hắn lần trước, chứ không phải để hắn ôm hy vọng và mong đợi đến tìm mà nàng người đi phòng trống thế này.

Cuối cùng Sóc Thiên Đại cũng đã lựa chọn, hơn nữa còn lựa chọn tuyệt tình như vậy. Tất cả không còn do hắn quyết định nữa. Mộ Dung Chiến cảm thấy mình chìm đắm vào một hố sâu chán ngán không thể đứng dậy, tưởng tượng ra cảnh bóng nàng khuất dần ngoài Tập, vết thương lòng chưa lành hắn giờ lại nứt toác ra lần nữa, máu tươi ứa ra.

Có lẽ, hắn vĩnh viễn không bao giờ gặp được nàng lần nữa.

oOo

Con thuyền nhỏ rời Hoài Nguyệt lâu, lướt về hướng Thanh Khê.

Lưu Dụ thuật lại tình hình lúc gặp Lý Thục Trang cho cả bọn nghe, sự thực thì cũng không có gì đáng nói cả, gã chỉ nói vài câu là hết chuyện, rồi cười khố bảo: “Chúng ta đã đánh giá thấp thị ta”.

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: “Nữ nhân này là một mầm họa”.

Tống Bi Phong ngạc nhiên: “Làm gì nghiêm trọng thế! Thị có ảnh hưởng trực tiếp gì đến triều đình đâu”.

Đồ Phụng Tam nói: “Huỳnh có nghĩ thị là một cao thủ thâm tàng bất lộ không? Kiến Khang ngọa hồ tàng long, đến giờ nữ nhân này vẫn chưa bị ai phát hiện ra là người thân hoài tuyệt kỹ, chỉ riêng điểm này cũng tuyệt đối không đơn giản rồi”.

Lưu Dụ nói: “Liệu có phải thị làm việc cho Hoàn Huyền, chỉ là trước nay Hoàn Huyền luôn giấu Đồ huynh hay không?”.

Đồ Phụng Tam quả quyết lắc đầu: “Hoàn Huyền căn bản không có năng lực điều khiển thị”.

Tống Bi Phong nói: “Trước đây chúng ta đã đánh giá thấp thị, giờ hình như lại nâng lên quá cao thì phải”.

Đồ Phụng Tam nói: “Ta cho rằng cách nhìn của ta không hề sai. Nói cho huynh biết, Lưu gia của chúng ta trải bao sóng gió, đã bao giờ phải thiết thòi như vậy bao giờ đâu, vậy mà lần này còn phải nhẫn nhịn để mặc cho thị nói nọ nói kia. Chỉ riêng điểm này, cũng đã biết thị không phải thanh lâu nữ tử thông thường rồi. Chúng ta hoàn toàn không hề hay biết gì về xuất thân lai lịch của đối phương, chỉ biết trong mấy năm gần gũi thị đã từ một cô nương thanh lâu trở thành đại lão bản của một trong hai tòa thanh lâu lớn nhất bên bờ Tàn Hoài, còn không chế cả chuyện cung ứng đàn dược của thành Kiến Khang, lại tinh thông thanh đàm chi đạo, trở thành nữ nhân giàu có nhất Kiến Khang. Một người như vậy làm sao chịu cam tâm tình nguyệt khuất phục trước vinh hoa phú quý tầm thường? Chỉ một chuyện thị ta nhất tâm ẩn giấu võ công đã khiến người ta phải nghi ngờ rồi”.

Khoái Ân ngồi ở phía sau chèo thuyền chỉ lặng lẽ lắng nghe, không dám xen vào.

Tống Bi Phong cuối cùng cũng phải thừa nhận, gật đầu nói: “Đích thực là không đơn giản, có điều đích thực thị chưa bao giờ hỏi chuyện triều đình cả”.

Đồ Phụng Tam nói: “Đây chính là điểm thông minh nhất của thị, nếu không phải bị dính dáng vào chuyện của Can Quy, chúng ta làm sao biết được Kiến Khang này còn có một nữ nhân nguy hiểm đến vậy?”.

Lưu Dụ gật đầu: "Giờ thị đang tỏ ý nước sông không phạm nước giếng với chúng ta, chỉ cần chúng ta không đụng đến thị, song phương sẽ vẫn giữ được quan hệ hữu hảo rất vì điều này, thậm chí thị còn có thể giúp chúng ta được một số chuyện nữa".

Tổng Bi Phong khổ não nói: "Rốt cuộc thị là thần thánh phương nào nhỉ?".

Đồ Phụng Tam nói: "Bất luận là người của phe nào, chúng ta cũng tuyệt đối không thể xem nhẹ được. Giờ ưu thế lớn nhất của chúng ta chính là thị vẫn chưa biết Lưu gia đã nhìn thấu thân phận cao thủ thâm tàng bất lộ của thị mà cảnh giác trước".

Lưu Dụ gật đầu: "Thị buôn bán cái gọi là 'tiền đan linh dược' ở Kiến Khang có phải muốn đầu độc đám con cháu quý tộc ở Kiến Khang, khiến bọn chúng mất hết đầu chí hay không? Làm vậy thì có lợi gì cho thị?".

Kế đó liền quay sang nói với Tổng Bi Phong: "An công sao có thể bỏ qua hành vi này được chứ?".

Tổng Bi Phong thở dài: "Vấn đề là quyền lực của An công có hạn. Năm đó Tư Mã Diệu mượn tay Tư Mã Đạo Tử áp chế An công, khiến người có chính sách mà không thể thực thi. Huống hồ cao môn tử đệ dùng đan dược đã thịnh hành từ lâu, muốn đột nhiên hạ cấm lệnh, thì chỉ dẫn đến phản ứng kịch liệt mà thôi. Vì nghĩ đến toàn cục, An công đành phải tạm gác chuyện này sang một bên thôi".

Đồ Phụng Tam nói: "Phong khí cao môn đại tộc ở Kiến Khang, ai cũng không thể trong một đêm mà thay đổi được, chúng ta càng không thể nhúng tay, nếu không chưa thấy lợi đâu đã thấy hại rồi. Lý Thục Trang chính vì hiểu rõ chuyện này, nên mới không sợ chúng ta dám động đến thị".

Lưu Dụ cười khổ nói: "Cực tức này thật khó mà nuốt trôi được".

Đồ Phụng Tam nói: "Vì vậy ta mới nói nữ nhân này là họa căn. Thị giao hảo với cả hắc bạch lưỡng đạo, vì vậy bản thân thị đã sở hữu một mạng lưới tình báo thông thạo mọi tình hình ở Kiến Khang này, ảnh hưởng và tác dụng thật khó mà tính toán được. Chúng ta phải coi thị là một nhân vật cực độ nguy hiểm để xử lý, bằng không sớm muộn gì cũng phải thiệt thòi lần nữa".

Tổng Bi Phong nói: "Chúng ta nên đối phó với thị thế nào?".

Đồ Phụng Tam nói: "Chúng ta trong thời gian ngắn đã đặt được căn cơ ở Kiến Khang, không còn là tướng soái vô binh nữa, còn có thể ngầm ngầm hoạt động dưới sự ủng hộ của Tư Mã Đạo Tử. Chúng ta thừa năng lực khai chiến với Lý Thục Trang này, đầu tiên là phải triển khai giám sát, rồi phái người xâm nhập vào vương quốc đan dược, làm rõ nguồn gốc

của đan dược, nắm vững thực lực, sau đó mới quyết định nên hợp tác hay hủy diệt thị. Việc này để ta phụ trách, Lý Thực Trang là một đối thủ rất hiếm có, ngàn vạn lần không thể khinh tâm được”.

Lúc này Tống Bi Phong chợt cảnh giác nhìn về phía thượng du.

Lúc này thuyền đã đến chỗ giao tiếp giữa Tần Hoài và Thanh Khê, một con thuyền từ phía Thanh Khê thuận dòng lướt tới, con thuyền này lớn gấp đôi con thuyền của ba người, thuyền cũng rộng hơn, đầu bằng đuôi bằng, nên xuôi dòng càng nhanh hơn, thế lại hết sức bình ổn.

Những con thuyền như vậy ở Kiến Khang nhiều không kể xiết, xuất hiện ở đây vốn là chuyện rất bình thường, nhưng con thuyền này lại khiến cả bốn có cảm giác rất không ổn. Đầu tiên là nó xuất hiện quá bất ngờ, trong thuyền lại chất đầy tạp vật, khả nghi nhất là trên thuyền không lấy một bóng người.

Đồ Phụng Tam hét lớn: “Cẩn thận!”.

Lời còn chưa dứt, con thuyền kia đột nhiên gia tốc rồi lại đổi hướng, không lướt qua cạnh thuyền, mà thuận dòng đâm thẳng vào thuyền của bọn Lưu Dụ, trên thuyền còn loé lên ánh lửa, tựa như có vật dẫn hỏa đang cháy, giữa màn đêm đen kịt lại càng hiển hiện gấp bội.

Trong sát na ngắn ngủi, con thuyền kia chỉ còn cách thuyền bọn Lưu Dụ ba trượng, căn bản không thể né tránh được nữa.

Khoái Ân hét lớn một tiếng, nhảy lên, mái chèo trong tay bắn vào con thuyền kia, phản ứng nhanh nhẹn, thể hiện cơ trí và thân thủ hơn người.

Tống Bi Phong hét lớn: “Tả ngạn!”.

Nếu không phải bọn Đồ Phụng Tam, Lưu Dụ đều là kẻ từng trải không ít sóng gió, nhất định sẽ do dự không hiểu, bởi vị trí con thuyền này chỉ cách bờ hữu chừng ba trượng, còn bờ tả lại cách những mười trượng, vì vậy nên muốn rời khỏi thủy vực nguy hiểm, đương nhiên phải nhảy sang bờ hữu mới đúng. Nhưng nếu địch nhân có mai phục bên bờ hữu thì thật không khác nào tự đưa mình lên bàn tế, đặc biệt nếu kẻ tập kích là Lư Tuần đã luyện thành Hoàng Thiên đại pháp thì lại càng tuyệt đối không nên mạo hiểm.

“Bình!”.

Mũi thuyền vỡ nát, bị lực đạo của mái chèo mà Khoái Ân phát ra làm chệch sang hữu ngạn, lúc này bốn người đã bốc mình lên cao, nhảy sang bên trái.

“Oành!”.

Con thuyền kia nổ tung tạo thành một quả cầu nước khổng lồ, rải lên con thuyền của bọn Lưu Dự, chìm ngập nó xuống ba thước nước, nếu cả bọn vẫn ở trên thuyền thì khẳng định khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Lợi hại nhất là hỏa khí nổ tung làm những miếng thép sắc nhọn bắn tung toé ra bốn phương tám hướng, rào rào hướng về phía bốn người đang nhào lộn trên không.

Chiều này đích thực hung độc tuyệt luân.

Bốn người cùng lúc vận chân khí hộ thân, chắn bay những miếng thép bắn đến sát người.

“Bình! Bình! Bình! Bình!”.

Bốn thân ảnh lần lượt nhảy xuống dòng sông lạnh giá, con thuyền vừa ngồi đã bốc cháy hùng hực, hỏa quang rực trời, chiếu sáng cả hai bên bờ sông.

- o O o -